22/10/2019

«Δημοσιογραφία και αλήθεια»

/ Ενορίες

Κάποτε η δημοσιογραφία ήταν λειτούργημα. Ήταν το μέσον του λαού, η φωνή του αδικημένου, της τέχνης, της μεταφοράς μιας κατάστασης θετικής ή αρνητικής.

Στο "Ενοριακό Αρχονταρίκι" του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, ο Θεολόγος – Μουσικολόγος κ. Ηλίας Λιαμής φιλοξένησε την Δευτέρα 21 Οκτωβρίου, στο Πνευματικό Κέντρο του Ναού, τον κ. Παντελή Ξανθίδη, Δημοσιογράφο – Διευθυντή του typospeiraiws.gr και τον κ. Δημήτρη Καπράνο, Δημοσιογράφο – Συγγραφέα, σε μία συζήτηση με θέμα «Δημοσιογραφία και αλήθεια»

Η δημοσιογραφία

Το πρώτο θέμα που τέθηκε στη συζήτηση, ήταν το τι είναι δημοσιογραφία και ποιος είναι ο ρόλος της.

Οι συνομιλητές την χαρακτήρισαν γοητεία, ουτοπία και συνείδηση. Διατύπωσαν την άποψη ότι δεν έχουν πλέον οι δημοσιογράφοι την αποδοχή που είχαν παλαιότερα και δεν απολαμβάνουν της εμπιστοσύνης που απολάμβαναν στο παρελθόν.

Και αυτά έγιναν με λάθη των δημοσιογράφων, με την πάροδο του χρόνου, την παγκοσμιοποίηση, την επιβολή των ισχυρών του χρήματος στα πάντα.

Ειδικά στην Ελλάδα, με την οικονομική ανέχεια και κρίση και με το πέρασμα των εφημερίδων σε ακατάλληλα χέρια, άλλαξε όλος ο τρόπος με τον οποίον τους αντιμετώπιζε ο κόσμος.

Είναι επάγγελμα ή λειτούργημα, ήταν το επόμενο ερώτημα. Σήμερα είναι πολύ δύσκολο να πει κανείς ότι είναι λειτούργημα. Κάποτε ήταν, και οι δημοσιογράφοι είχαν την ώθηση να την κάνουν λειτούργημα.

Ήταν το μέσον του λαού, η φωνή του αδικημένου, της τέχνης, της μεταφοράς μιας κατάστασης θετικής ή αρνητικής.

Αυτό που τόνισαν στη συνέχεια ήταν ότι η δημοσιογραφία απαιτεί κάτι που δεν διδάσκεται σε κανένα πανεπιστήμιο, χρειάζεται εμπειρία.

Αναφορικά με την γλώσσα και την γλωσσική ανεπάρκεια, οι συνομιλητές επεσήμαναν την ευθύνη της εκπαίδευσης και την ευκολία με την οποία κάποιος αποκτά από τη μια ημέρα στην άλλη, την ιδιότητα του δημοσιογράφου, χωρίς να προϋπάρχουν και οι γνώσεις και η εμπειρία.

Μιλώντας για τις διάφορες ετικέτες, όπως του συντηρητικού, του προοδευτικού, του αριστερού, του φασίστα, ήταν μεν πολιτικές επιλογές, αλλά ετέθη το θέμα αν θα είχαν περάσει εύκολα στον κόσμο, αν δεν είχαν αναδειχθεί από κάποιους δημοσιογράφους, που τις καλλιεργούσαν στα έντυπα τους.

Άλλο θέμα της συζήτησης ήταν αν ο δημοσιογράφος που εργάζεται σε έντυπο κάποιου εργοδότη, θα μπορούσε να αναδείξει ποτέ σκάνδαλο του εργοδότη του.

«Ο νόμος σήμερα απαγορεύει τη δημοσιοποίηση ονομάτων ακόμα και καταδικασμένων παιδεραστών. Έτσι με την ανωνυμία καλύπτονται εγκλήματα ακόμα και οικονομικά.

Οι παλιοί εκδότες ήθελαν να βγάλουν εφημερίδα και όχι ένα μέσον για να κάνει άλλες δουλειές, ή εργολαβίες, ή για ικανοποίηση φιλοδοξιών όπως συμβαίνει με νεότερους επιχειρηματίες.»

Οι δύο δημοσιογράφοι, τόνισαν ακόμη ότι παλαιότερα η στήλη στην εφημερίδα ήταν μεγάλο όπλο, όπως και ότι τα έντυπα πρέπει να έχουν τοποθέτηση, αλλιώς είναι ύποπτα.

Και εξέφρασαν και την διαπίστωση ότι η κρίση, η ανυποληψία, η έλλειψη διαφημίσεων, η τηλεόραση και το διαδίκτυο, χτύπησαν πάρα πολύ το έντυπο.

Η αλήθεια

Περνώντας στον δεύτερο άξονα της συζήτησης, και στο ερώτημα αν υπάρχει τελικά αλήθεια, απάντησαν ότι αλήθειες υπάρχουν, δηλαδή οι διαφορετικές όψεις.

«Η εφημερίδα είναι κυρίως η γνώμη. Η γνώμη και η άποψη, είναι μεγάλη υπόθεση.

Η γνώμη είναι, ότι έχει περιέλθει στη γνώση του δημοσιογράφου. Η άποψη είναι η βιωματική εμπειρία που έχει ο δημοσιογράφος για ένα γεγονός. Γράφει αυτό που έχει δει, δεν το έχει ακούσει ή διαβάσει απλώς.»

Πρέπει πάντα η αλήθεια να κοινοποιείται, αντέχεται; Η απάντηση ήταν πως όχι. Όπως σε κάποια οικογενειακά δράματα, εγκλήματα, αυτοκτονίες.

Στα εθνικά θέματα πρέπει να είναι κανείς πολύ προσεκτικός. Η αλήθεια εκεί είναι σχετική, αν πρέπει να βγει ή όχι, γιατί μπορεί να κάνει ζημιά στην χώρα. Είναι η λεγόμενη αποδεκτή αυτολογοκρισία, που γίνεται συνειδητά.

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου
Φωτογραφίες: Παναγιώτης Καράπασιας